

§ 6. Statskassen refunderer kommunen 50 pct. af *udgifterne* til løn, der i overensstemmelse med reglerne i § 5 udbetales de i henhold til denne lov ansatte husmoderafløserere. Af den øvrige del af disse udgifter afholder opholdskommunen $\frac{6}{10}$, og $\frac{4}{10}$ refunderes af den fælleskommunale udligningsfond i overensstemmelse med de i lov nr. 100 af 14. april 1937 om en fælleskommunal udligningsfond derom fastsatte regler.

Regnskaberne vedrørende husmoderafløsningen *revideres* i overensstemmelse med reglerne i lov om offentlig forsorg og opføres til refusion i forbindelse med de sociale regnskaber, jfr. § 82 og §§ 75—78 i lov om offentlig forsorg.

§ 7. Socialministeren er bemyndiget til at ansætte en *konsulent* til at yde kommunerne bistand ved tilrettelæggelsen og gennemførelsen af husmoderafløsningen samt til på socialministerens vegne at føre tilsyn med ordningen, herunder med undervisningen af husmoderafløserere.

§ 8. Nærværende lov træder i kraft den 1. oktober 1949. Efter 2 års forløb vil loven være at optage til *revision*.

Socialministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for en overgangsordning mellem den hidtidige husmoderafløsning og den i denne lov omhandlede.

Denne lov gælder ikke for Færøerne.

Det af socialministeren fremsatte lovforslag afveg på flere punkter fra loven i dens endelige form, idet der under sagens behandling i folketinget foretoges en omredaktion af lovforslaget. Af ændringerne skal fremhæves følgende:

I § 1, stk. 1, stod i det oprindelige lovforslag i stedet for: „når der ved læge- eller jordemoderrekvisition..... efter normal fødsel“ følgende: „når der midlertidig skønnes at være behov herfor på grund af sygdom, overanstrengelse, barnefødsel eller tilsvarende forhold i hjemmet“. Som begrundelse for ændringen anfører det folketingsudvalg, der havde sagen til behandling, i sin betænkning:

„Man finder det rigtigst, at der i loven finder en udtømmende opregning sted af de tilfælde, hvor husmoderafløsning kan ydes. Det er en forudsætning, at hjælpen kun ydes til afhjælpning af en *midlertidig trangssituation*, ligesom den — bortset fra ganske særlige tilfælde — ikke må strække sig over mere end ca. 14 dage. Man er derhos af den opfattelse, at der